

A „szabadkai sztoikusra” emlékezve

Kosztolányit idézve régen és most

Hosszú volt az ősz

Szelíd szeptemberi nap!
Rómában az „Őszi ámulat”
kötete ilyenkor fogant
éppen negyven éve már...

Nem is ősz volt hanem nyár
jött gyümölcstermő évek sora
hála legyen érte életem Ura!
Áldott kezed dajkált gyengéden
ott Rómában és itt Pasaréten...

Hosszú volt az ősz jó Istenem!
Most valóban ősz nem nyár van
a szeptemberi szelíd sugárban
Kosztolányit csendben ismétlem:
„...a készülődés télre, az ígéret
s az ámulattól szinte égig érek...”
(2006-2011)

Egész élete rímjáték volt

„Mint egy gyermek, vagy inkább
mint egy csecsemő,
elszórakozott a rímek csörgőivel...”
(Jegyzet *Esti Kornél rímei*-hez)

1. „Csacska rímek”

Egész élete rímjáték volt
mikor már a halállal táncolt
akkor is a rímekkel játszott:
„Állj meg, te óra és dőlj össze, naptár,
te rothadó gondoktól régi magtár!”

2. „Akarsz-e játszani?”

Játszani igen, de nem halált!
Játszani gyermekbújócskát
szaladni a kastélykerten át
keresni hova bújt el Báb...
A zizzenő bokorban rátalálok
fenn már rajban szállnak az álmok
az ég peremén kölyökcsillagok
kíváncsian kukucskálnak
a Vénusz fehér fénnel ragyog...

3. „Utóhang”

Vizek hegyek örök tüzek
Igen! tüzek tüzek tüzek
szikrázatok a hideg úrbe!
nincs szenvedés könny siralom
magam is tűzzé változom
az égi város peremén
lobogj tüzem: enyém a Fény!

„Halkan szitál a tört fény”

Kosztolányi Dezső fényképalbumát lapozva

Nem nevetett sokféleképpen
a művészi fényképeken
csak mosolyokat látok én -
mintha a mosoly álarca mögé
színt játszva elrejtene
igazi képmását: ha lencse előtt
vagy tükörben nézi arcát
halkan szitál szeméből
a tört fény nem az izzó
a szelíd szomorúság.

(2011)

Marcus Aureliushoz

A „szabadkai sztoikus” emlékének

„Hős kell nekem, ő ki
déli verőfényben nézi a rémet,
hull könnye a fényben
és koszorúja
izzó szomorúság.”
(Kosztolányi: Marcus Aurelius)

Bölcs császár!
Hányszor álltam a Városban
patinás lovas szobrod előtt
de csak most tanulok tőled
ki nyugodt derűvel vártad
bizonytalanul biztos véged
pogány bölcsességet:
„Távozz békén miként
az érett olajbogyó lehull
áldva élete fakasztóját
hátalellen termőfája iránt”.

